

Ô xanh, chiều tím

(truyenngan.com.vn – Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

...Lung Linh, anh còn chờ đến lúc nào em mới nhận ra anh, nhưng mà lâu quá, anh chờ không nổi. Anh cố tình đến đó, là để gặp em!...

1. Huế một chiều mưa.

Tán cây phượng già dưới cơn mưa xối xả cứ thế mà trút lá, Lam đứng dựa vào bức tường, mái hiên chỉ che được nửa người, tránh thế nào cũng bị nước văng ướt cả vai. Cái tính hậu đậu bao năm Lam cũng không đổi được, sáng đi học mẹ đã dặn mang áo mưa, chạy ra chạy vào rồi cũng quên. Thế nên bây giờ mới phải đứng đây, chờ quý bà Thu Thảo nó về nhà ngủ nghỉ no nê rồi đến đón. Thôi thì ngấm mưa, làm thơ, đếm lá vậy.

Bức tường này cô dựa cũng đã 5 năm rồi! Từ hồi còn cấp ba, chiều chiều chờ ba đến đón. Bức tường màu đỏ rực nhuộm thẳng vào áo trắng, như một thời thơ ngây, bừng bừng sức trẻ. Lên đến đại học thì tình cờ ngôi trường lại nằm phía sau trường cấp ba xưa, đi dọc con đường 5 phút là đến. Lam cũng thương trường lắm, có vài đứa như cô dựa lui dựa tới những 5 năm rồi cũng có ngày trường sập >”<

Nhìn mưa mà tức cảnh sinh tình, Lam lục lọi đồng hồ ít ỏi trong đầu, tìm được một bài phù hợp để ngâm nga:

“Em không muốn làm mưa hát bay nhanh
Tan trong gió trong mưa, trong lòng người vội vã...”

Bên cạnh bỗng vang lên một giọng nói trầm thấp, chậm rãi đều đều, tiếp nối hai câu Lam vừa đọc dở:

“Bước chân anh vẫn quay đều muôn ngả
Riêng phía nàysao hồi hải thế anh?”

Lam bất ngờ đưa mắt nhìn sang trái. Giày bata màu xanh sậm, quần jean đen, lên thêm chút nữa là áo phông trắng, tay vẫn còn xách balo, chắc là em học

sinh đi học giờ tự chọn đây mà. Cơ thể to cao không tồi đâu em. Thế hệ sau quả nhiên được nuôi dưỡng tốt hơn thế hệ trước! Cằm vuông góc cạnh, đôi môi mỏng khép hờ, mũi cao, đến lúc Lam định phân tích cặp mắt thì bất ngờ cậu nhóc quay lại nhìn cô. Đôi mắt đen sâu hun hút, trong trẻo, sáng ngời. Nhìn không biết được bao lâu, mắt đen híp lại, cợt nhả nói: “Anh đẹp trai lắm hả em?”

Lam ngơ ngẩn 5 giây rồi tự giác quay đầu sang hướng khác, xỉ vả bản thân 1000 lần sao lại có thể bất cẩn nhìn trai không chớp mắt thế được chứ, dù là trai đẹp cũng không được!!! Sau khi làm công tác tư tưởng xong, cô phô ra bộ mặt tươi cười thực nữ: “Em à, làm người phải biết khiêm tốn nghe em, mà chị đây già rồi, phải gọi bằng chị biết chưa?”

Mắt đen nheo lại, đôi môi nhếch lên: “Thế em nghĩ anh mấy tuổi?”

“Còn cấp ba thì từ 16 tới 18 tuổi chứ gì?”

“Laaaaaammmmm!”

Lam giật mình quay lại nhìn nguồn sóng siêu âm mới phát ra, bần thần thương cảm đàn chim chóc đang bay đi nháo nhác. Cô thở dài, con người ấy mà, không có khí chất thì làm cách nào cũng không giả vờ khí chất được, thật bi ai!!!

Lam chạy vụt vào màn mưa, chui tọt dưới tà sau của chiếc áo mưa rồi ngồi xuống xe.

“Sao lại đi xe đạp? Mà định tự ngược đãi bản thân hả?”

“Ngược đãi cái đầu mày. Còn không phải tại mày tao vác xác ra đường giờ này làm gì? Xe máy hết xăng, phải đạp xe đạp, mày có biết đi từ đó qua đây tao muốn lòi cả phổi ra ngoài không hả? Mà đang đứng ai đó? Sao ta thấy quen ghê.”

Lam bĩu môi: “Mày thì ai mà chẳng quen, đến Bill Gate mày còn quen nữa mà”.

Kiệt nhìn theo bóng chiếc xe đạp nhập vào dòng người, bật cười rất khế. Anh

lấy ra từ trong ba lô một chiếc ô xanh, luôn nằm sẵn.

2. Top 10 à top 10.

Nhân vật Lam Lam Lung Linh cười ngửa chạy xuyên qua rừng cây, kéo theo một đàn quái hung tợn khát máu. Lam điều khiển nhân vật dừng lại bên suối làm nhiệm vụ thu thập hồ lô. Để treo rồi mới nhìn vào khung bang hội đang vô cùng náo nhiệt.

[Trưởng lão] kyo4230: Tên LK đó chỉ cày trong vòng 1 tháng, lực chiến tăng vùn vụt, khả năng pk cũng đẳng cấp lắm, nghe giang hồ đồn thổi số tiền hăn nạp vào cũng lên tới mấy số 0 rồi@@

[Mèo mun]: Sao mới chơi không vào mấy sever mới mà đua top anh nhì, sever mình mở cũng đã 5 tháng rồi, đua đúng là quá tốn của quá đi **lắc đầu thở dài**

[Quý bà Thu Thảo]: Cậu thì hiểu gì, đây người ta gọi là vượt qua thách thức, thách thức biết chưa?

[Lam Lam Lung Linh]: Cậu mà cũng hiểu từ thách thức sao?* biểu tượng khinh bỉ*

[Quý bà Thu Thảo]: Đây quý bà đây giải thích cho mở rộng tầm mắt, thách thức, đó chính là cái tên LK này đang điều oai điều võ với các vị top cao quý của chúng ta, mà các vị top này rất là hung hãn, nói chung là cùng nhau hung hãn, điều đó sẽ tạo ra 1 chiến trường hung hãn...bla...bla....

[Trưởng lão]kyo4230: ...

[Mèo mun]:...

[Lam Lam Lung Linh]:...

[Người đẹp]: Quý bà, em mới uyên thâm làm sao, anh thích, anh thích **biểu tượng háo sắc**

Tiếp theo sau đó là một tràng những biểu cảm theo đuổi nồng nhiệt của Người đẹp và sự từ chối phũ phàng của Quý bà.

Lam phất phất đi mấy đám mây đen đang ùn ùn kéo tới trên đầu, mở bản đồ ra di chuyển nhân vật đến NPC để trả nhiệm vụ, đang chạy vui vẻ giữa đường đột nhiên Lam ngã xuống. Hệ thống thông báo: Bạn đã bị LK tiêu diệt, đến điểm hồi sinh?

Lam thở dài, đi giữa đường mà cũng có thể bị chết oan, thôi thì cũng là số người chơi cấp thấp, chết mãi rồi cũng quen thôi. Tiếp tục đến suối thu hồ lô, lại về giữa đường, ngang qua cây đào hồng lúc này, Lam một lần nữa bỏ mạng. Bạn đã bị LK tiêu diệt!!!

Cô nhìn màn hình mà muốn hét lên với cái tên top 10 kia, đứng thì thu thú cứng lại đi, cái con thú cứng cấp còn cao hơn cả cấp cô, nó vẩy đuôi một phát thôi cũng đủ khiến cô nằm dài ra đất rồi. Lam nhắm mắt hít thở thật sâu, ngăn cản suy nghĩ muốn chui thẳng vào màn hình mà đập cho con cún vài phát, sau đó lại đi tới suối lần cuối, thu thập xong cẩn thận lò dò ngang qua cây đào hồng, Lam an tâm thở dài, tên LK chết bầm kia bỏ đi rồi. Cô an tâm leo lên ngựa long dong đi tiếp, ai ngờ, một con cún con lao từ bụi rậm ra, vẩy đuôi một phát, cô đang chờ dẫn nhìn nhân vật của mình nằm đây bị ai máu me dưới chân con chó, tên LK cũng nhảy ra khỏi bụi, mình đầy uy phong tung tà áo rồi thu thú cứng vào túi.

[Lam Lam Lung Linh]: **biểu tượng tức giận** Làm gì mà giết tôi ba lần hả?

[LK]: Đường lớn anh đứng chứ, rõ ràng là em giết con pet của anh!

Lam há hốc mồm nhìn cái thể loại vừa ăn cướp vừa la làng này, cô mà giết được thú của anh ta sao, là con cún nó giết cô, cô còn nằm trên đất đây này!

[Lam Lam Lung Linh]: Cậu vô lí vừa vừa thôi, tôi gọi người đến đây kiểm chứng là ai giết ai nhé.

Tên LK lúc này mới cười hì hì: Xin lỗi em nhé, em thông cảm, anh đang làm nhiệm vụ bảo vệ hồ lô!

[Lam Lam Lung Linh]: Này nhé, chị già rồi, phải gọi bằng chị biết chưa?

[LK]: Anh đây 23 tuổi rồi, cam đoan em vẫn chưa đến tuổi này đúng không?

Lam trẻ môi, đúng là lớn hơn cô thật, già thế mà còn không đứng đắn.

[LK]: Thôi mà tức làm gì, anh đền bù cho em được không?

[Lam Lam Lung Linh]: Thế kéo em đi phó bản!

[LK]: Được!

Lam đặc chí nhìn, đi tới phó bản Áo ảnh, lập đội với LK. Có người chơi cấp cao giúp, quả nhiên hiệu quả phi thường, đồ rơi ra cũng toàn hàng quý.

[LK]: Cung tên Thất tinh mới rơi ra này, tốt hơn cái em đang dùng, lấy đi.

[Lam Lam Lung Linh]:...

[LK]: Mấy cái này anh không cần, đăng nào cũng xóa.

Ôi!!! Đây là tiền nhiều trong giang hồ đến vật phẩm cấp cao mà cũng xóa đó sao, là tên điên chui vào bụi phục kích cô chỉ vì cái nhiệm vụ bảo vệ đó sao???

3. Anh bị thương rồi!

Mùa đông ở Huế rất buồn. Mưa dầm dề suốt ba tháng trời, âm u, rầu rĩ. Cho nên, có được vài ngày nắng giữa trời đông chính là quà tặng của thiên nhiên. Nhân dịp thầy hiệu trưởng tóc lơ thơ xem dự báo thời tiết, nghe đâu trong tuần sau Huế được ông trời ưu ái cho nguyên 5 ngày nắng đẹp, cũng dựa theo nhu cầu thiếu thốn vận động của các nam sinh viên trong trường trong mùa đắp chăn đi ngủ, thầy quyết định tổ chức giải bóng đá siêu tốc cho các đàn anh năm 4 và 5, tranh cup Thu Đông 2013.

Lam đau khổ đưa tay lau hàng nước mắt, cô không muốn đến đây đâu, nhưng mà vì trong năm không đóng góp gì cho lớp, cho nên giữa mùa đông lạnh giá, cô phải đến đây hứng gió dầm sương làm công tác hậu cần. Hậu cần tức là vừa bưng bê nước uống cho cầu thủ, kiêm luôn cổ động viên, và cả nhân viên y tế.

Một giọng nói cọt nhả từ đằng sau truyền đến: “Em gì mặc áo màu hồng quần màu jean bạc ơ?”

Lam nhìn áo bông màu hồng phấn của mình, tắc lưỡi quay đầu lại. Một anh thủ môn đang ngồi đung đưa hai chân trên ghế dự bị nhìn có chút quen mắt, không biết gặp ở đâu rồi nhỉ.

“Anh gọi em?”

“Ừ em gái hậu cần, lại đây anh nhờ chút!”. Áo số 1 ngồi lại nghiêm túc, vẫy vẫy cô sang.

“Có việc gì ạ?”. Lam thắc mắc.

“Anh bị thương rồi, em sơ cứu cho anh”. Mắt đen chớp chớp đầy tội nghiệp.

Đúng rồi! Mắt đen! Hóa ra là “cậu nhóc” đứng cùng cô ngày trời mưa đó! Xì, thì ra là đàn anh trong trường kia à.

Lam bấu môi xăm xoi từ đầu tới chân: “Anh bị thương chỗ nào đâu?”

Áo số 1 run run đưa khuỷu tay ra, chỉ chỉ vết xước to bằng móng tay cái: “Em sát trùng cho anh, không thì rất dễ bị uốn ván”.

Lam giật giật khoe miệng, lôi băng cá nhân và một chai cồn sát trùng ra, băng băng dán dán một hồi thành một khúc to bằng đòn chả cho phù hợp với độ nghiêm trọng của vết thương ai đó. Làm xong mới vỗ vỗ hai tay đứng dậy: “Được chưa hả anh?”

Kiệt liếc mắt nhìn một cái, nhoén miệng cười: “Được, cảm ơn sự nhiệt tình của em với anh, còn nữa, anh là Kiệt kiến trúc năm 4, em tên là gì?”

Lam cũng choáng trước sự thay đổi 180 độ của Mắt đen, mới vừa bộ dạng ” lẳng lơ” thế mà giờ đã thành sinh viên nghiêm túc 2013 rồi đó.

“Em là Lam, đồ họa năm 3”.

[Lam Lam Lung Linh]: bang có ai đi Cổ mộ không, vào đội!!!

[Trưởng lão]kyo4230: anh đi rồi, em tìm trên thế giới xem.

Lam đăng một mẫu tin trên thế giới, lập tức có một yêu cầu xin vào đội: [LK]

[Đội] [Lam Lam Lung Linh]: anh vẫn chưa đi à?

[Đội] [LK]: Không phải anh đã bảo khi nào có nhiệm vụ chưa xong thì gọi anh à, sao không gọi?

Lam híp mắt nhìn anh bạn top 10 quen gần 2 tháng, lực chiến cao mà cũng phải chạy đi làm mấy phó bản hạng thấp này với cô, quả nhiên là bạn tốt trăm năm hiếm gặp!!! Hai người hầu như ngày nào cũng cùng làm nhiệm vụ, hôm anh bận thì bạn anh phải dẫn Lam đi. Quen lâu dần mới biết hóa ra anh đang học Kiến trúc năm 4, trường nào thì cô cũng không tiện hỏi nhiều.

[Đội] [LK]: Lung Linh!

[Đội] [Lam Lam Lung Linh] : Đã bảo không được gọi em là Lung Linh, tên người ta hay thế mà anh gọi mất cả khí chất!

[Đội] [LK]: Anh thích thế. Mà dạo này em có vẻ bận?

[Đội] [Lam Lam Lung Linh]: Em đang tham gia một dự án, thiết kế đồ họa cho chương trình kỉ niệm thành lập trường, làm với mấy anh chị năm trên.

[Đội] [LK]: Có cả anh Mắt đen của em nữa hả? Còn bức tức chuyện hăn đùa giỡn em không?

[Đội] [Lam Lam Lung Linh]: **trợn mắt** Làm gì mà Mắt đen của em chứ? Của ai? Của ai hả?

[Đội] [LK] : Ừ rồi, của anh, mắt đen của anh.

4. Ô xanh, chiều tím.

Khi Lam bước ra khỏi phòng vẽ thì cũng đã 12h trưa, cô nhìn mấy đám mây sẫm màu đang tiếp tục rải rác hàng tá nước mà tặc lưỡi. Đi ăn cơm bằng cách nào đây?

Một chiếc ô xanh che phía trên đầu, Lam quay sang trái, bắt gặp đôi mắt đen mang nét cười nhàn nhạt.

“Đi ăn cơm à, anh dẫn em tới quán này ngon lắm”.

Cô nheo nheo mắt, không lẽ trời mưa làm tính tình ương ương dở dở của người này tốt hơn sao? Như đọc được ánh mắt của cô, Kiệt khẽ cười:

“Xem như là chuộc lại lỗi lầm của anh mấy tháng qua được không? Anh chỉ đùa vui thôi mà, giận gì mà dai thế”.

“Đùa? Nếu được em xin anh đừng đùa em nữa, không vui, thực sự là không vui chút nào”.

Lam bữu môi cầm lấy ô bước ra khỏi hành lang. Kiệt vội chạy theo sau.

“Cho anh đi chung với, anh có một cái ô thôi”.

“Không cho”.

Tay anh cầm lấy cán ô, vừa vặn nắm luôn bàn tay cô trên đó.

“Thế anh mà ốm thì em phải chịu trách nhiệm mua đường sữa chăm anh đấy”.

Lam tung sang một ánh mắt đầy khinh bỉ, đáng thương cho cô vừa mới tin người nào đó trở nên lương thiện, ai mà cho anh ta lương thiện chứ!!!

Chiếc ô xanh đi ngang qua bức tường đỏ của trường cấp ba, Lam vui vẻ chỉ trỏ.

“Chỗ này em hay đứng này, chỉ cần đứng đây là có ý tưởng để vẽ, khổ nỗi mỗi hôm về nhà là ướt hết cả”.

Kiệt bật cười: “Chứ không phải em quên mang áo mưa nên phải ra đây đứng chờ bạn đến đón?”

Lam bữu môi: “Em quên, còn anh không phải ngày hôm đó cũng quên kìa?”

“Anh có quên đâu, anh cố tình đến đó đứng đấy chứ”.

Lam dừng lại, đầy ngạc nhiên: “Anh cũng lấy cảm hứng ở đó giống em à?”

Kiệt quay người lại đối diện với cô, chiếc ô xanh anh che hết cho cô làm cả

nửa người bị mưa hắt ướt, thế nhưng trong mắt vẫn lấp lánh nét cười khó gặp.

“Lung Linh, anh còn chờ đến lúc nào em mới nhận ra anh, nhưng mà lâu quá, anh chờ không nổi. Anh cố tình đến đó, là để gặp em!”

Lam Lam lung linh, đôi mắt to tròn lấp lánh lần đầu anh gặp đã không cách nào quên được, đi theo cô, chơi game Lam hay chơi, tìm thấy cô trong đó, làm quen trong game, làm quen ngoài đời, chờ một ngày cô cảm nhận được sự hiện hữu của anh bên cạnh. Đó không phải là lần đầu tiên anh đến, mà đã rất nhiều lần, nhưng chỉ lần đó mới đủ dũng khí tới gần bắt chuyện. Lam Lam lung linh, bây giờ, trong đôi mắt đó như có một màn nước, có ánh lên nét vui mừng, có hốt hoảng, có khó xử, có cả bồn khoăn...

Lam dầm dẫm lên con kiến đang chạy tán loạn trên mặt đất, tưởng tượng như đang chà đạp ai kia. Hừ! Cô chỉ đùa bảo là không đồng ý lấy anh trong game thôi, làm gì mà giận dữ đến mấy ngày. Hôm nay mưa lớn quá, cô lại quên mang áo mưa. Tất cả cũng là vì Kiệt tập cho cô thói quen không mang đấy chứ. Giờ bỏ cô lại đây, quý bà Thu Thảo cũng trở mặt không thèm đón, hừ, cô đứng cho cảm lạnh luôn, cho anh ăn năn hối hận chết luôn.

“Em làm gì mà đứng hết người ra ngoài mưa thế hả, muốn lạnh cóng à?”

Kiệt gắt lên vội chạy đến chỗ cô, chiếc ô xanh che trên đầu. Lam quay đầu sang chỗ khác.

“Tưởng anh giận không đến nữa chứ?”

“Anh có nói là giận à?”

Lam liếc mắt nhìn anh, còn dám tỏ vẻ ngây thơ cơ đấy. Tha cho anh lần này! Lam cười híp mắt cầm lấy tay anh, xuyết xoa: “Lạnh chết em!”

Anh cho tay cô vào túi áo mình, chiếc ô xanh đi chậm chậm trên vỉa hè mưa buồn tí tách, hai bóng người dựa sát vào nhau. Mưa ngày đông cũng không còn lạnh, không còn ướt, không còn những cô đơn đợi chờ như trước nữa, với anh, và cả với em!